

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.129/2012/4. szám

A Győri Ítéltábla a dr. Neiger M. Tibor ügyvéd által képviselt **felperesnek I. r. és II. r. alperesek** ellen vezetői felelősség megállapítása és biztosíték adásra kötelezés iránti perében a Tatabányai Törvényszék 2012. február 6. napján kelt 15.G.40.056/2010/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni a Magyar Állam javára az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására 48.000,- (Negyvennyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket. A felperes köteles viselni a fellebbezéssel felmerült saját költségeit.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes vezetői felelősség megállapítása iránt előterjesztett keresetét elutasította. A felperes keresetét arra alapította, hogy az alperesek - akik a felszámolást megelőző három évben a társaság vezető tisztségviselői voltak - többszöri felszólítás ellenére sem tettek eleget a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségüknek, ezért a Cstv. 33/A. § (1) és (2) bekezdéseiben foglalt feltételek megvalósulására tekintettel a hitelezői érdekek sérelmet szenvedtek. A felperes arra is hivatkozott, hogy az iratok hiányában nem állapítható meg az, hogy a cég valamennyi bevételéhez a működése során hozzájutott volna, mivel az ezzel kapcsolatos iratokat az alperesek nem adták át, ezért megállapítható, hogy a társaság vagyona csökkent legalább azzal az összeggel, amelyre hitelezői igényt jelentettek be. A felperes a II. r. alperessel szemben a felelősség megállapítását arra hivatkozással kérte, hogy a II. r. alperes nem gondoskodott az éves beszámoló közzétételéről, illetve nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjai szerinti kötelezettségét, ezért vélelmezhető a hitelezői érdekek Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti sérelme.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes keresete nem megalapozott. Kifejtette, hogy nem állapítható meg az a tény, hogy az I. r. alperes az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsította. Hivatkozott arra, hogy nem róható az I. r. alperes terhére az a tény, hogy nem, vagy hiányosan álltak a felperes felszámolója rendelkezésére a társaság gazdálkodásával kapcsolatos iratok, mivel az I. r. alperes ügyvezetői tisztségéről történő lemondását követően a működés során keletkezett iratokat átadta a II. r. alperes részére. Az elsőfokú bíróság kifejtette továbbá, hogy mivel a gazdálkodó szervezet vagyonnal nem rendelkezett abban az időpontban, amikor a II. r. alperes tulajdonossá és ügyvezetővé vált, így vagyonsökkenés sem következhetett be. Álláspontja szerint az a tény, hogy a társaság bevételt szerző tevékenységet már nem tudott végezni, nem alapozhatja meg annak a megállapítását, hogy a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult.

Mindennek alapján, miután az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak azt a tényt, hogy az I. r. alperes felelősségének megállapításához szükséges, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt feltételek megvalósultak, továbbá mivel a II. r. alperes iratátadási kötelezettsége késedelmes és hiányos teljesítése ellenére nem állapítható meg a vagyonsökkenés és a hitelezői érdekek sérelme, az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a keresetének történő helyt adást az I. r. és II. r. alperesekkel szemben. Fellebbezésének indokolásában hivatkozott a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésére, amelynek második mondata alapján vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét az ott rögzített esetben. Előadta, hogy sem az I. r. sem a II. r. alperes nem tett eleget a 2008. évi beszámoló elkészítési, letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, valamint a II. r. alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének sem. Ennek alapján pedig álláspontja szerint mindkét alperes vonatkozásában vélelmezi a törvény a hitelezői érdekek sérelmét, tehát megvalósult a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt előfeltétel. Kifejtette, hogy azzal, hogy az I. r. és a II. r. alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjától kezdődően semmit nem tett azért, hogy a hitelezők követelése kielégítést nyerhessen, fennáll a harmadik, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt előfeltétel is.

Az I. r. és II. r. alperesek a fellebbezésre észrevételt nem tettek.

Az ítélet tábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, valamint a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta el.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a peradatok mérlegelésével a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont okszerű következtetéssel megalapozott döntést hozott. Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú ítélet helyes jogi álláspontját és az indokolásban foglaltakat.

A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel az ítélet tábla az alábbiakat fejt ki.

Helytelenül hivatkozik a felperes a fellebbezésében arra, hogy mindkét alperes vonatkozásában vélelmezni kell - mulasztásukra figyelemmel - a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint a hitelezői érdekek sérelmét. Az elsőfokú bíróság által rögzített adatokból megállapítható, hogy az I. r. és II. r. alperesek között az I. r. alperes üzletrészenek átruházására 2009. január 8. napján került sor. Erre figyelemmel a gazdálkodó szervezet 2008. évi beszámolójának külön jogszabályban meghatározott lététbe helyezési és közzétételi kötelezettsége már a II. r. alperest terhelte.

Az ítélet tábla rámutat arra, hogy amennyiben a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írt vélelem alapján a hitelezői érdekek sérelmét nem lehet megállapítani, abban az esetben a Cstv. 33/A. (1) bekezdésében szabályozott felelősséget megállapító törvényi tényállási elemek bizonyítása a felperes terhére esik. Ha a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tud eleget tenni, a gazdálkodó szervezet volt vezetőinek a felelőssége nem állapítható meg.

Egyetértett tehát az ítélet tábla azzal az elsőfokú ítéleti indokolással, hogy nem állapítható meg az, hogy az I. r. alperes a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait - addig, amíg üzletrészt a II. r. alperesre át nem ruházta - nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent volna, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsította volna (Cstv. 33/A. § (1)).

A II. r. alperes vonatkozásában helyes az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy az eljárás adatai alátámasztják, miszerint a gazdálkodó szervezet nem rendelkezett vagyonnal, amikor a II. r. alperes az I. r. alperes üzletrészenek átruházása folytán tulajdonossá, valamint ügyvezetővé vált. Ennek alapján - habár arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy a II. r. alperes esetében, mulasztására tekintettel a Cstv. 33/A. § (2) bekezdésében írtak szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell - a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti feltétel, azaz a vagyon csökkenése nem teljesült, így a II. r. alperes felelősségének megállapítására sem kerülhet sor.

A felperes fellebbezésében nem hivatkozott olyan új tényre, körülményre az ítélet tábla álláspontja szerint, amelyet az elsőfokú bíróság ne mérlegelt volna megfelelően, és amely lehetőséget biztosítana a jogszerű ítélet megváltoztatására. Nem bizonyította továbbá a felperes, hogy a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet időtartama alatt bármelyik alperes jogellenes magatartásával összefüggésben kimutathatóan csökkent volna a gazdálkodó szervezet vagyona. Ennek hiányában pedig a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítására sem az I. r. sem a II. r. alperes vonatkozásában nincs lehetőség.

A kifejtettek alapján az ítélet tábla - a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül elbírálván - az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú eljárás illetéke az Itv. 39. § (3) bekezdésének c) pontja és a 46. § (1) bekezdése alapján 48.000,- Ft. Ennek megfizetésére a Pp. 77.§-a, 78.§ (1)-(2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint a pervesztesnek minősülő felperes köteles. Az I. r. és II. r. alpereseknek a fellebbezési eljárásban nem merült fel költségük, így az ítéletábla ebben a körben a határozathozatalt mellőzte.

Győr, 2012. december 21.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: